

УДК 37.09–048.37 "20"

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vpe.2023.38.11869>

## ОСВІТНІ ТРЕНДИ В УМОВАХ ВИКЛИКІВ СЬОГОДЕННЯ

**Володимира Федина-Дармохвал, Романа Михайлишин**

*Львівський національний університет імені Івана Франка,  
вул. Туган-Барановського, 7, Львів, Україна, UA–79005  
Wolodymyra@yahoo.com*

Ефективність розвитку суспільства залежить від прогресивності розвитку системи освіти. Розвиток освіти повинен бути випереджувальним характер – готувати людей до життя в суспільстві найближчого майбутнього, орієнтуючись на зону найближчого суспільного розвитку.

Сучасні процеси реформування та розвитку системи вищої освіти передбачають розвиток якісної вищої освіти як однієї з пріоритетних цілей державної освітньої політики.

На забезпечення якісної вищої освіти спрямовують матеріальні, фінансові, кадрові та наукові ресурси суспільства та держави. Якісна вища освіта передбачає взаємозв'язок освіти і науки, педагогічної теорії та практики. Вона охоплює усі сторони діяльності закладу вищої освіти: навчальні та академічні програми, освітню й дослідницьку роботу, професорсько-викладацький склад, здобувачів вищої освіти, навчальну, матеріальну, технічну базу та ресурси.

Забезпечення якості професійної підготовки майбутніх фахівців неможлива без компетентнісного підходу до аналізу якості вищої освіти, реалізації комплексу інструментів систем внутрішнього та зовнішнього забезпечення якості вищої освіти відповідно до стандартів і рекомендацій Європейського простору вищої освіти як основи для інтеграції національної системи забезпечення якості вищої освіти в європейську систему оцінювання результатів навчання здобувачів вищої освіти.

Тренд – у широкому сенсі – напрям розвитку в будь-якій області життя. Бути в тренді – означає “йти в ногу з часом”. Відповідно, якщо ми говоримо про тренди в освіті, йтиметься про те, що стосується освітньої діяльності, її організації, навчання самих педагогів.

Одним з прикладів сучасних змін є відкрита освіта як унікальна характеристика випереджувального розвитку суспільства. Відкрита освіта в умовах інформаційного суспільства має на меті підготовку особи до розширення сфери професійної ідентичності та набуття нових професійних компетентностей.

Вимогою часу є такі складові освіти, як інтелектуальний менеджмент у сфері освіти; технологія трансформативного навчання дорослих та стратегія цифрової освіти. Актуальним трендом є цифровізація як спосіб подання інформації для всіх учасників освітнього процесу.

*Ключові слова:* глобалізація, державні послуги, просвітницька функція університету, міжнародний престиж науки, стратегії розвитку.

**Постановка проблеми.** У той час, коли глобалізація переходить до світового інформаційного суспільства, освітнім завданням є зробити молодь успішною в умовах нової ери. Освіта надає свободу розвиватися у процесі навчання, створює потенціал, який можна використати для реалізації власного проєкту. Навички, які студент повинен набутися у своєму навчальному житті – це грамотність, володіння математикою, навички використання інформаційних і комунікативних технологій, знання іноземної мови, розвиток навичок навчатися самостійно. Лише професійних та технічних знань уже є недостатньо, оскільки потрібно вчитися аналізувати інформацію, постійно вдосконалювати її відповідно до своєї роботи. Це можна зробити за допомогою конструктивістського підходу. Особа має бути активним членом суспільства, тобто не уникати ініціативи та відповідальності, демонструвати екологічні та культурні цінності. Важливим моментом вищої освіти є проведення наукових досліджень, написання внутрішніх та зовнішніх публікацій. Учені впливають на розвиток науки, в якій вони функціонують, тому розвиток науки є головною ознакою розвитку суспільства, тобто діяльність у галузі науки вбудована у суспільство. Ще акцентовано на пошуку внутрішньої історії галузей науки. Наприклад, учені у Туреччині створили свою гносеологічну спільноту, яка підтримує належний рівень наукової компетентності та міжнародний престиж галузі науки. Турецькі науковці, відповідно до міжнародних публікацій та їх цитованості, займають поважне місце у світі – такий прогрес простежується останні 15–20 років.

**Аналіз публікацій з проблеми дослідження.** Питання щодо проблем побудови ефективної вищої освіти, а також її реформування окреслено в працях Ю. Жука, О. Навроцького, Н. Пасічника, В. Суханцевої та ін. Методичні засади сучасної філософії освіти розкрито в працях В. Андрущенко, І. Зязюна, С. Ертюрка, В. Кременя, В. Курила, В. Лутая, Х. Оймена.

**Формулювання цілей статті.** Виокремити пріоритетні напрями розвитку вищої освіти, які б відповідали сучасним вимогам суспільства, встановленню міжнародних стандартів та сприяли оптимізації освітнього процесу.

**Виклад основного матеріалу.** У стратегіях вищої освіти щодо виробництва державних послуг немає чітких стратегічних міркувань. Вищі навчальні заклади пропонують різні види державних послуг. Тому публічні пропозиції університетів можна класифікувати як службу освіти, послугу, що є головною функцією закладів вищої освіти, які почали реалізовувати програми для отримання диплома у межах безперервної освіти. Крім того, вищі навчальні заклади надають медичні та публічні послуги – певні інновації в процесі промисловості та оборони країни – вони проявляються в

організації певних проєктів. Ще однією функцією, покладеною на університети, є просвітницька, яка, як звичайно, реалізовується в слаборозвинених регіонах. Цю місію можуть реалізовувати й неурядові організації, які співпрацюють з університетами та виконують функцію своєрідної агенції місцевого розвитку. Також університет виконує адвокатську діяльність [1]. Суспільство разом з університетом відстоюють права слабких верств суспільства, які б підвищили якість життя.

Отож заклади вищої освіти можуть виконувати як освітні, так і наукові функції для того, щоб вони могли бути корисними для громад, у яких вони функціонують. Університети повинні виробляти державні послуги в різних сферах, які є актуальними та затребуваними. Крім того, університети повинні контролювати якість послуг, що виробляють, викладацький склад, їх продуктивність у виробництві послуг та їх академічну кар'єру. Ці послуги повинні бути етичною основою університету, а виробництво державних послуг приносити прибуток університету.

Проводили дослідження щодо вищої освіти в Туреччині в осіб віком 19–22 роки. До 2015 р. осіб такої вікової групи було в межах 5 млн 100 тис. – 5 млн 600 тис. Передбачено, що рівень розвинених країн сьогодення зросте до 65 %. Наприклад, кількість студентів на заочному відділенні в університеті Анатолу становила 1 млн. Хоча загалом простежується скорочення частки заочної освіти в загальній системі вищої освіти за останні 20 років і становить 35 %. Збільшення пропозиції на формальну освіту передбачає зменшення попиту на заочну освіту. Заочна форма не має достатньої кількості програм і не може адаптуватися до різноманітних потреб учнів. Тому заочну освіту потрібно вдосконалювати. За прогнозами, до 2025 р. відсоткове співвідношення у заочній формі у Туреччині знизиться до 15 % [2, с. 302–303].

Важливою передумовою успіху вищої освіти є зменшення кількості студентів на одного викладача. За 20 років кількість викладачів з 32 до 150 тис. зростає. У професійних вищих навчальних закладах (Meslek Yüksek Öğretim) за 20 років частка викладачів становила 7 тис., передбачено, що їх кількість зростає до 37 тис. Відповідно до соціального опитування, яке проводили в Туреччині: 66,7 % викладачів задоволені своєю роботою; 29 – частково задоволені; 4,3 % – зовсім не задоволені. Коли студентів запитують, у яких сферах хочуть працювати, то: 48 % хочуть працювати в приватному секторі; а 22,3 – у державному; 13,6 – в академічному житті; 13,5 % – зайнятися власною справою.

У 2006 р. 29,6 % населення Туреччини залишалося безробітним. У цей час попит на вищу освіту був вищим, ніж пропозиція. У 80-х роках ХХ ст. відбувся перехід від елітарної до масової освіти у вищій школі. З часом у вищій освіті частка тих, хто навчався, з 10 % збільшилася до 60 % [3, с. 7, 8].

Ще однією стратегією вищої освіти є міжнародне забезпечення системи оцінювання. Наприклад, у Туреччині немає різноманітності для ефективності в глобалізованому світі, яка б дала можливість змагатися в науці та техніці у світі. Якщо ми хочемо стежити за прогресом у цій країні, моделі фінансування потребують змін. Для забезпечення якісної освіти потрібно відкривати заклади вищої освіти. Університети стикаються з проблемою розвитку своєї культури управління. Освіту розглядають як одну з головних функцій держави у всьому світі. Університет, який є базовим елементом вищої освіти, має історію у 900 років, зазнає важливих перетворень, хоча деякі особливості він зберігає протягом свого довгого життя. Сьогодні вища освіта виконує функцію виробництва знань. Система університетських іспитів вибудувала довіру у суспільстві. Вступні іспити в університет є єдиним показником успішності в середній освіті. Головну систему іспитів у Туреччині почали застосовувати у 1974 р., яка вже має 50-річний досвід роботи. У ранні роки середню освіту навчання організовували відповідно до їх інтересів та здібностей. Цей метод активно застосовують країни, які впевнено рухаються до вирішення своїх освітніх проблем. Наприклад, у восьмому класі складають іспит OKS, проте він не є обов'язковим, іспит у дев'ятому класі обумовлений важливістю дітей приймати власні рішення, а іспит на закінчення середньої школи застосовували до 1970 р. Проте його у Туреччині вже 35 років не застосовували. Для заохочення професійної освіти до професійно-технічних закладів студентів приймали без іспитів. Іспит має різний зміст для загальноосвітніх та професійно-технічних закладів відповідно до їх навчальної програми. В іспиті ÖSS у 2005 р. брало участь 72 % учнів [4, с. 278]. А ось іспит до професійно-технічних вузів відмінили – це було зроблено з метою заохочення до професійної освіти, оскільки освіта у цих закладах стала дуже низької якості. Внаслідок цього Туреччина почала переймати досвід Франції і запровадила повторне складання випускних іспитів. Оцінку успішності іспиту визначали як суму балів за вступ до університету і за успішність у середній освіті. Прохідний бал до університету становив 160/185. Під час іспиту є питання відкритого типу і питання з вибором відповідей. Проте є недолік того, що іспити є однаковими майже для всіх областей. Обов'язковою умовою нової системи в Туреччині є випускний іспит, який повинен бути проведений після закінчення середньої освіти. Крім централізованого іспиту, є іспит спеціальних умінь: Ders Düzeyi Seçme Sınavı (DDSS), а ще іспит з вибору базового рівня – TDSS – який ґрунтується на основі загальної навчальної програми всіх типів середньої школи. TDSS є рейтинговим іспитом, аналогічним ÖYSS, що проводили до 2006 р., який визначав окремі таланти. Отож система підготовки до університету в Туреччині була такою: Temel Düzey Seçme Sınavı (TDSS) – іспит базового рівня; Ders Düzeyi Seçme Sınavı (DDSS) – визначає рівень курсу, іспит по

закінченню середньої школи: *Özel Yetenek Seçme Sınavı (ÖYSS)* – визначає особливий талант та здібності [5, с. 134].

Ще однією важливою потребою в організації навчання відповідно до сучасних потреб є університетські органи, що формують структуру управління у системі вищої освіти, а саме органи факультетського рівня та підрозділів. На найнижчих рівнях однорідність органів є більшою, а якщо йти до вищого рівня – неоднорідність збільшується. В Туреччині існує Міжвузівська рада – *Yükseköğretim Genel Kurulu* – яка складається з 21 і 11 членів міжвузівської ради (*ÜAK*) і п'яти членів ради міністрів. Ця наглядова рада з питань вищої освіти працює у складі ради вищої освіти, забезпечуючи якість у вищій школі. А от *Yükseköğretim Akademik Değerlendirme ve Kalite Geliştirme* – Комісія академічного оцінювання та підвищення якості вищої освіти – забезпечує необхідний персонал та фінансові можливості. Також важливим моментом є регулярне оцінювання студентами навчального процесу, яке міститься в анкетах оцінювання курсу і полягає у виокремленні шляхів оптимізації, а саме [4, с. 283]:

- підвищення якості навчання на освітніх факультетах;
- розвиток підготовки викладачів і розвиток видавничої діяльності на факультеті;
- зміцнення відносин між МEB та освітніми факультетами;
- удосконалення соціальної служби освітніх факультетів;
- розробка досліджень з питань акредитації та стандартів освіти;
- забезпечення зовнішнього середовища: лабораторій, доступ до інтернету, оновлення навчальних програм;
- зменшення кількості студентів на одного викладача до 25 студентів.

Оскільки заклади вищої освіти орієнтовані на потребу в суспільстві, це підвищує мотивацію студентів. З цією метою в Туреччині створено такі освітні інституції, як управління національно-професійних стандартів – *Ulusal Meslek Syandartları Kurumu*; *SETEM – Sürekli Eğitim ve Teknoloji Geliştirme Merkezleri* – центри безперервної освіти і розвитку технологій; *METEВ – Mesleki ve Teknik Eğitim Bölgesi* – освітньо-професійно-технічний відділ [2, с. 306].

Суспільство довіряє університетам. Університети укріпили свої етичні норми у налагодженні зв'язків з суспільством, проявом яких є захист етичних стандартів у викладацькій функції вищої школи; етичні стандарти щодо наукових досліджень та публікацій, виробництва суспільних послуг університету.

У розвинених країнах світу студентські ради університетів є найважливішою ланкою в демократичній культурі. Ці ради демонструють погляди та побажання студентів, відносини між університетами та суспільством. Вони налагоджують співпрацю з неурядовими організаціями

по всій країні і з іншими студентами міжнародного масштабу. Успіх систем вищої освіти залежить від збереження своєї самостійності й від розвитку чуттєвості суспільства до потреб ринку праці. Заклади вищої освіти все більше диференціюються відповідно до вимог суспільства. На жаль, простежується таке університетське явище, за якого домінують теоретичні знання, однак недостатньо є практичних навичок у соціальних відносинах, спілкуванні, розвитку впевненості в собі, навичок роботи з комп'ютером, знань іноземної мови. Важливим моментом є дискусія щодо важливості професійної практики під час університетської освіти. Викладання та дослідження проходить у інтегрованій формі (наприклад, у медичній освіті). Інша модель – зв'язок між викладанням і практикою, тобто викладач подає той матеріал, з яким він працює (теорія+практика). Ще одна модель – завершення навчання професійним стажуванням. Це стажування має відбутися до отримання диплому. Відповідно до четвертої моделі зміст навчання залишається на теоретичному рівні, оскільки студент засвоюватиме практику впродовж життя.

Важливим моментом у системі освіти є збільшення кількості кваліфікованих докторів наук. Науковим співробітникам для того, щоб отримати ступінь доктора, складають центральний іспит, подібний до TUS, який організовує ÖSYM. У великих містах в університетах докторські програми реалізуються доволі успішно. Також створюються певні університетські кластери – мережі між університетами, які є і в Німеччині (Graduiertenkolleg). Успіх закладів вищої освіти полягає в тому, що академічний колектив є добре навченим: від його здатності оновлювати себе і підтримувати мотивацію. Для того, щоб була здорова конкуренція між університетами, треба змагатися у розвитку персоналу. Тому у вищій освіті Туреччини велику увагу приділяють навчання викладачів: призначати кваліфіковані кадри в академічних колективах; підвищувати міжвузівську мобільність викладачів; сприяти самовдосконаленню викладачів упродовж усього життя. Крім того, в університетах Туреччини активно використовують таке явище, як інбридинг – призначення студентів на місце викладача для виконання відповідних завдань і створення між університетами спільних проектів (наприклад, докторантських програм, проектів соціальної відповідальності). Також у Туреччині існує програма винагородження молодих успішних науковців – TÜBA GEBİP та кар'єрні проекти TÜBİTAK. Оскільки Туреччина є повноправним членом Європейського Союзу (ЄС), створюють університетські фонди, які надають стипендії студентам. Проте у 2005 р. ця можливість була ліквідована і університетам було заборонено надавати стипендії. Наприклад, у віці 25–29 років отримали вищу освіту 54 % населення; 30–34 – 48 %; 35–39 – 35 %; 40–44 – 18,2 %; 45–64 – 10,2 % населення. У 2006 р. у Туреччині засновано 15 університетів: в університеті

Namık Kemal Üniversitesi було чотири факультети, де кількість відділень була 16, а кількість студентів (разом з професійними закладами) – 9 637; Düzce üniversitesi: було чотири факультети: кількість відділень – 14; кількість студентів (разом з професійними закладами) – 4 738 [3, с. 26].

А от Австралія, Англія, Нова Зеландія у 1998 р. створили додаткові фінансові ресурси за рахунок вищої освіти від іноземних студентів – 30 млрд дол. Сьогодні вища освіта є державною службою і її витрати покриває держава, за винятком США та кількох інших країн. Витрати на вищу освіту є 70–80 % від бюджету. З початку 90-х років ХХ ст. у Китаї, Індії та інших країнах, які не могли фінансувати вищу освіту лише за державні кошти, структура вищої освіти почала складатися з державних та приватних університетів. У 1985 р. у приватних університетах у світі було 18 % студентів, згодом їх кількість зростає до 30 %.

Конкуренція всесвітнього інформаційного суспільства підвищила потребу в робочій силі з різноманітними навичками та можливостями навчання впродовж усього життя. Важливо, щоб пропозиція системи вищої освіти і попит на підготовлену робочу силу на ринку збігалися. Люди можуть мати бажання вчитися не лише професії, а й реалізовувати власні життєві проекти. Тому у 80-х роках ХХ ст. було відкрито 19 університетів. У 1981 р. у Туреччині відкрито п'ять закладів вищої освіти: університети, академії, дворічні професійно-технічні вищі школи та консерваторії, трирічні навчальні заклади, приєднані до Міністерства національної освіти. Академії та освітні інститути повернулися до університетів, професійно-технічні школи і консерваторії приєдналися до університетів. Таким способом у 1982 р. було створено університети в Стамбулі, Анкарі, Анталії, Ізмірі та Едірне, а отже, їх кількість сягла 27 [4, с. 277].

Загалом на оцінювання діяльності закладу впливало оцінювання кількості аспірантів, кількість статей, опублікованих у міжнародних індексах цитувань, індекс наукового цитування, індекс суспільного цитування. Наприклад, Туреччина у світовому рейтингу (за індексом цитування) у 1985 р. займала 43-тє місце; 1998 – 27-ме; 2004 – 20-тє місце. У період з 1997 по 2002 рік 0,69 % статей від загальної кількості є від Туреччини. Туреччина поміж країнами – членами ЄС – за кількістю публікацій посідає 10-тє місце. У 1996–1999 рр. у Швейцарії на одного дослідника припадає 0,96 публікацій; Англії – 0,89; Швеції – 0,85; Італії – 0,78; Туреччині – 0,80; Франції – 0,54; Німеччині – 0,50; Польщі – 0,37; Румунії – 0,10. У 2003 р., відповідно, у Туреччині було 12 229 статей; Данії – 8 248; Голландії – 20 432; Ірландії – 4 882; Англії – 72 214; Португалії – 4 864; Болгарії – 1 586. В Туреччині на кількість працюючих осіб припадає 1,1 дослідник, тоді як у ЄС їхня кількість була 5,8, а в США – 8,6. Туреччина до 2023 р. планує збільшити освітніх членів до 150 тис. [5, с. 137,138].

**Висновки.** Отже, система вищої освіти повинна формуватися відповідно до мети переходу до інформаційного суспільства. Здатність створення робочих місць у державному секторі значно зростає, розвивається приватний сектор. Не варто забувати, що створення високооплачуваної зайнятості є одним із стимулів для підвищення якості вищої освіти. Приватний сектор повинен внести корективи щодо задоволення потреб у робочій силі через навчання без відриву від виробництва. Також частка приватного сектору повинна збільшуватися у витратах на дослідження для технологічного прориву, як вимагають інноваційні системи. У системі вищої освіти є професійно-технічні заклади, які є важливими для економіки. У виборі професії повинна бути досягнута краща орієнтація у середній освіті, а також зменшення академічного і психологічного тиску на студентів шляхом збільшення можливостей горизонтального та вертикального переходу між закладами вищої освіти й освітніми програмами. Якість освіти може відрізнятись відповідно до різних закладів освіти. Через розширення системи вищої освіти дефіцит викладачів є якісним та кількісним. Для збільшення кількості аспірантів потрібно студентів на певний час скеровувати на навчання за кордон. Відповідно до їх спеціальностей треба вибирати країну, заклади вищої освіти, міжнародні розробки у відповідних дисциплінах. Потрібно залучати студентів та викладачів до програм обміну. Почався напрям отримання міжнародної акредитації та надання випускникам можливості для працевлаштування за кордоном. Крім того, збільшується кількість закладів вищої освіти, які проводять навчання іноземною мовою. Наприклад, у Німеччині навчання на 250 програмах з 1976-ти повністю проводять англійською мовою, особливо простежуємо це в кваліфікаційному рівні магістратури. Для кращого сприймання студентами навчання іноземною мовою організовують підготовчі курси іноземних мов для тих студентів, які раніше не вивчали іноземних мов.

Отже, заклади вищої освіти є чутливими до соціальних проблем і розвитку молодих людей. Тому відносини університету з суспільством повинні розвиватися за межами співпраці між університетами і промисловістю і повинні включати інші верстви населення через органи місцевого самоврядування, профспілки, неурядові організації.

---

1. *Висоцька О. С.* Відкрита освіта як чинник випереджаючого розвитку суспільства. 2013.  
[http://virtkafedra.ucoz.ua/el\\_gurnal/pages/vyp7/konfi/Vysocka.pdf](http://virtkafedra.ucoz.ua/el_gurnal/pages/vyp7/konfi/Vysocka.pdf)

2. *Kiliç R.* Türkiye’de Yükseköğretimin kapsamı ve tarihsel gelişim // Dumlupınar Üniversitesi Sayı: 3 Sosyal Bilimler Dergisi, 1999. S. 289–310.



3. Şenses F. Uluslararası Gelişmeler Işığında Türkiye Yükseköğretim Sistemi: Temel Eğilimler, Sorunlar, Çelişkiler ve Öneriler // ERC Working Papers in Economics. 2007. S. 5–31.

4. Uysal D., Aydemir E. Türkiye’de Yükseköğretim Kavramı ve Yükseköğretimin İstihdam ve Ekonomiye Etkisinin Analizi // İktisat / Araştırma. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi. 2016. 35. S. 275–284.

5. Yamamoto G. Türkiye’de Yükseköğretim Sistemi Üzerine Düşünceler // Üniversite Araştırmaları Dergisi. 2018. Cilt 1. S. 132–138.

### References

1. Vysotska, O. E. (2013). *Open education as a factor of anticipatory development of society*. Retrieved from : [http://virtkafedra.ucoz.ua/el\\_gurnal/pages/vyp7/konfi/Vysocka.pdf](http://virtkafedra.ucoz.ua/el_gurnal/pages/vyp7/konfi/Vysocka.pdf)

2. Kiliç, R. (1999). Türkiye’de Yükseköğretimin kapsamı ve tarihsel gelişim, *Dumlupınar Üniversitesi Sayı: 3 Sosyal Bilimler Dergisi*, 289–310.

3. Şenses, F. (2007). Uluslararası Gelişmeler Işığında Türkiye Yükseköğretim Sistemi: Temel Eğilimler, Sorunlar, Çelişkiler ve Öneriler, *ERC Working Papers in Economics*, 5–31.

4. Uysal, D., Aydemir, E. (2016). Türkiye’de Yükseköğretim Kavramı ve Yükseköğretimin İstihdam ve Ekonomiye Etkisinin Analizi, *İktisat, Araştırma, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (5), 275–284.

5. Yamamoto, G. (2018). Türkiye’de Yükseköğretim Sistemi Üzerine Düşünceler, *Üniversite Araştırmaları Dergisi*, (1), 132–138.

Стаття: надійшла до редколегії 21.04.2023

доопрацьована 26.04.2023

прийнята до друку 07.05.2023

### EDUCATIONAL TRENDS IN THE CONDITIONS OF TODAY’S CHALLENGES

**Wolodymyra Fedyna-Darmokhval, Romana Mykhaylyshyn**

*Ivan Franko National University of Lviv,  
Tuhan-Baranovskoho Str., 7, Lviv, Ukraine, UA-79005  
Wolodymyra@yahoo.com*

The results of the analysis of international studies indicate that the effectiveness of the development of society depends on the progress of the educational system development. The development of education should be anticipatory in nature – to prepare people for life in the society of the future, focusing on the zone of proximal social development.

Modern processes of reform and development of the higher education system provide for the development of high-quality higher education as one of the priority goals of the state educational policy.

Material, financial, personnel and scientific resources of society and the state are directed to the provision of high-quality higher education. High-quality higher education involves the relationship between education and science, pedagogical theory and practice. It covers all aspects of the higher education institution's activities: educational and academic programs, educational and research work, teaching staff, students of higher education, educational, material, technical base and resources.

Ensuring the quality of professional training of future specialists is impossible without a competent approach to the analysis of the quality of higher education, the implementation of a set of tools for internal and external quality assurance systems of higher education in accordance with the standards and recommendations of the European Area of Higher Education. It is a basis for the integration of the national system of quality assurance of higher education into the European system for assessing learning outcomes of higher education students.

A trend is, in a broad sense, a direction of development in any area of life. Being in trend means «keeping up with the times». If we talk about trends in education, we should be talking about what concerns educational activity, its organization, and the training of teachers themselves.

Today's important requirements are: continuity, environmental friendliness, accessibility, flexibility and informatization.

One of the examples of modern changes is open education as a unique characteristic of the anticipatory development of society. Open education in the conditions of the information society aims to prepare a person to expand the sphere of professional identity and acquire new professional competencies.

There are issues of implementing innovative teaching methods, evaluating the quality of education, using digital services etc.

One of the most popular trends is artificial intelligence, which contributes to the personalization of the educational process, the creation of individual educational trajectories and the assessment of students' competence.

*Keywords:* globalization, public services, educational function of the university, international prestige of science, development strategies.